

# Piotr Kucharski

---

## Pracownicy nauki w świetle prawa o adwokaturze

---

Palestra 30/12(348), 45-50

---

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej [bazhum.muzhp.pl](http://bazhum.muzhp.pl), gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

lamach piśmiennictwa prawniczego. Szczególnie duże znaczenie dla ożywienia korzystania ze wspomnianych środków prawnych do uchylania uchwał organów kolegialnych z powodu wad oświadczenia woli ma dotarcie informacji na ten temat do szerokich kręgów przedstawicieli organów ochrony prawnej, a zwłaszcza przedstawicieli adwokatury. Dokonujący się w warunkach odnowy i reformy życia społecznego i gospodarczego naszego kraju proces wzrostu rangi i zakresu zastosowania środków przewidzianych w prawie cywilnym nie powinien ominąć — jak się wydaje — tego ważnego obszaru zjawisk prawnych, jakim jest podejmowanie uchwał i sterowanie działalnością na tym polu przy pomocy reguł prawa cywilnego. Problem ten — mający ogólniejsze znaczenie — ma szczególną doniosłość na obszarze stosunków spółdzielczych, z którymi związane są ważne prawa majątkowe członków.

Zasadniczy postęp, jaki się dokonuje w realizacji zasady samorządności spółdzielczej pod rządem nowych zasad prawa spółdzielczego, nie powinien pozostać bez wpływu na aktywność wszystkich zainteresowanych w celu lepszego rozwiązania problemu wolnego od wad wyrażania woli kolegialnych organów, które może mieć miejsce tylko w formie uchwał.

PIOTR KUCHARSKI

## PRACOWNICY NAUKI W ŚWIĘTLE PRAWA O ADWOKATURZE

Ustawa z dnia 26 maja 1982 r. — Prawo o adwokaturze<sup>1</sup> zawiera postanowienia określające możliwość wykonywania zawodu adwokata przez pracowników nauki. Do tych postanowień należy zaliczyć art. 19 ust. 3 i art. 66 pkt 1 p.o.a. Pierwszy z wymienionych przepisów posługuje się określeniem „pracownik nauki”, a drugi mówi o „profesorach i doktorach habilitowanych nauk prawnych.”

Art. 19 ust. 3 p.o.a. ustanawia wyjątek od zasady sformułowanej w jego ust. 1 pkt 1, w myśl której członkiem zespołu adwokackiego nie może być adwokat pozostający w stosunku pracy. Oznacza to, że adwokat pozostający w stosunku pracy pracownika nauki może być wyjątkowo członkiem zespołu adwokackiego. Trzeba wyraźnie podkreślić, że w przepisie tym chodzi nie tylko o pracownika nauki ubiegającego się o przyjęcie do zespołu adwokackiego, ale również o adwokatów będących członkami zespołów adwokackich i podejmujących zatrudnienie na stanowiskach pracowników nauki.

Przepis art. 19 ust. 3 p.o.a. nie wyjaśnia pojęcia „pracownik nauki”.<sup>2</sup> Nie wyjaśniają tego pojęcia również inne przepisy prawa o adwokaturze. Jednakże art. 66 pkt 1 p.o.a. wprowadza dodatkowe uprawnienie dla profesorów i doktorów habilitowanych nauk prawnych polegające na tym, że są oni zwolnieni od wymagania odbycia aplikacji adwokackiej oraz złożenia egzaminu adwokackiego.<sup>3</sup> Mimo

<sup>1</sup> Dz. U. z 1982 r. Nr 16, poz. 124 (ustawa z dnia 26 maja 1982 r.—Prawo o adwokaturze oznaczana tu jest skrótem: p.o.a.).

<sup>2</sup> W kwestii pojęcia „pracownik nauki” — zob. M. Jaroszyński, J. Litwin, W. Taborski: Prawo szkół wyższych — Teksty i komentarze, PWN 1955, s. 382—384.

<sup>3</sup> Zob. K. Pędowski: Refleksje na temat ustawy—Prawo o adwokaturze, Pal. 1982, nr 9—10, s. 38. Autor ten pozytywnie ocenia postanowienie zawarte w art. 66 pkt 1 p.o.a.

że przepis ten dotyczy zupełnie innej kwestii niż przepis art. 19 ust. 3 p.o.a., to jednak w praktyce występuje wyraźna tendencja do przyjmowania, że art. 66 pkt 1 p.o.a. zawiera wyjaśnienie pojęcia „pracownika nauki”, użytego w art. 19 ust. 3 p.o.a. Bierze się to stąd, że w praktyce występują wypadki, w których istnieje potrzeba zastosowania zarówno art. 66 pkt 1 jak i art. 19 ust. 3 p.o.a. Natomiast bardzo rzadko zdarza się, by o przyjęcie do zespołu adwokackiego ubiegali się pracownicy nauki nie posiadający tytułu naukowego lub stopnia naukowego doktora habilitowanego nauk prawnych.

W związku ze wspomnianą praktyką trzeba zwrócić uwagę na to, że art. 66 pkt 1 p.o.a. dotyczy zwolnienia od wymagania odbycia aplikacji adwokackiej i złożenia egzaminu adwokackiego przy ubieganiu się o wpis na listę adwokatów. Jest więc zrozumiałe, że w przepisie tym chodzi o osoby posiadające tytuł naukowy profesora zwyczajnego lub nadzwyczajnego nauk prawnych albo stopień naukowy doktora habilitowanego tych nauk. Można więc przyjąć, że prawo o adwokaturze przyjmuje, że dla oceny kwalifikacji prawniczych powyższych osób ubiegających się o wpis na listę adwokatów — bez znaczenia jest to, czy pozostają one w stosunku pracy pracowników nauki, czy też w nim nie pozostają.

Art. 66 pkt 1 p.o.a. ma zresztą praktyczne znaczenie dla tych profesorów i doktorów habilitowanych nauk prawnych, którzy przed uzyskaniem tego stopnia naukowego lub tytułu naukowego nie byli wpisani na listę adwokatów. Natomiast przepis ten nie ma żadnego znaczenia dla adwokatów, którzy pragną podjąć zatrudnienie na stanowiskach pracowników nauki. Dla nich praktyczne znaczenie ma art. 19 ust. 3 p.o.a. Można więc powiedzieć, że art. 19 ust. 3 p.o.a. ułatwia podejmowanie pracy naukowej przez członków zespołów adwokackich.

Podejmowanie zatrudnienia w charakterze pracowników nauki unormowane jest w przepisach odnoszących się do szkół wyższych, instytutów i placówek naukowych PAN oraz jednostek badawczo-rozwojowych, przy czym nie posługują się one określeniem „pracownik nauki”. I tak ustawa z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk<sup>4</sup> stanowi o pracownikach naukowo-badawczych zatrudnianych na stanowiskach: profesora zwyczajnego, profesora nadzwyczajnego, docenta, adiunkta, st. asystenta i asystenta. Następnie ustawa z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym<sup>5</sup> przewiduje zatrudnienie na stanowiskach: nauczycieli akademickich, wśród których wyodrębnia 3 grupy, tj. pracowników naukowo-dydaktycznych, pracowników naukowych i pracowników dydaktycznych (art. 130 ust. 2).<sup>6</sup> Wśród pracowników naukowo-dydaktycznych i pracowników naukowych wyróżnia się stanowiska: profesora, docenta, adiunkta, st. asystenta, asystenta i asystenta-stażysty. Ponadto do pracowników naukowo-dydaktycznych należą również bibliotekarze dyplomowani oraz dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej. Natomiast wśród pracowników dydaktycznych ustawa o szkolnictwie wyższym wymienia: 1) nauczycieli przedmiotów kierunkowych, 2) nauczycieli języków, nauczycieli wychowania fizycznego, 4) akompaniatorów, 5) nauczycieli przedmiotów obronnych i pomocniczych, 6) nauczycieli przedmiotów zawodowych i praktycznej nauki zawodu.

Z kolei wśród nauczycieli przedmiotów kierunkowych, akompaniatorów, nauczy-

<sup>4</sup> Dz. U.: z 1970 r. Nr 4, poz. 35, z 1973 r. Nr 12, poz. 89 i z 1974 r. Nr 50, poz. 318.

<sup>5</sup> Dz. U. z 1985 r. Nr 42, poz. 201.

<sup>6</sup> Zob. P. Kucharski: Sytuacja prawna nauczycieli akademickich w świetle ustawy o szkolnictwie wyższym, NP 1983 nr 6, s. 46 i n.

cieli języków i nauczycieli wychowania fizycznego ustawa o szkolnictwie wyższym wyodrębnia stanowiska, wśród których m.in. znajdują się stanowiska starszego wykładowcy i wykładowcy. Niektórzy pracownicy dydaktyczni posiadają stopnie naukowe, jednakże nawet wtedy nie mają obowiązku prowadzenia badań naukowych. Pracownicy dydaktyczni nie mają bowiem takiego obowiązku. Dlatego też nie można pracowników dydaktycznych traktować jako pracowników nauki. Tym samym nie można traktować określenia „nauczyciel akademicki” jako jednoznacznego<sup>7</sup> z określeniem „pracownik nauki”. Za taką interpretacją przemawia również wykładnia historyczna.

Określenie „pracownik nauki” występowało w art. 70 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1963 r. o ustroju adwokatury.<sup>8</sup> W okresie uchwalania tej ustawy obowiązywała ustawa z 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych,<sup>9</sup> która posługiwała się określeniem „pracownik nauki” i obejmowała nim następujących pracowników: profesora zwyczajnego, profesora nadzwyczajnego, docenta etatowego, adiunkta, st. asystenta i asystenta. Ustawa ta nie zaliczała do pracowników nauki pracowników zatrudnionych na stanowiskach wykładowców i starszych wykładowców, bibliotekarzy dyplomowanych, lektorów (nauczycieli języków obcych), nauczycieli wychowania fizycznego oraz nauczycieli przedmiotów, zawodów i umiejętności praktycznych. Podobnie ustawa z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk<sup>10</sup> zawierała określenie „pracownik nauki” i stanowiła, że do kwalifikowania i zatrudniania pracowników nauki Akademii, do ustalania ich obowiązków i praw oraz do ich odpowiedzialności dyscyplinarnej mają odpowiednie zastosowanie przepisy o pracownikach nauki w ustawie o szkołach wyższych. Natomiast ustawa z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych<sup>11</sup> używała określenia „samodzielny pracownik nauki”, „samodzielny pracownik naukowo-badawczy” „pomocniczy pracownik naukowo-badawczy”, a także określenia „pracownik naukowy”, obejmującego pracowników nauki oraz pracowników naukowo-badawczych.

Następnie ustawą z dnia 31 marca 1965 r. o zmianie ustawy o szkołach wyższych<sup>12</sup> wprowadzono określenie „pracownik naukowo-dydaktyczny”<sup>13</sup> w szkole wyższej, obejmując nim nie tylko dawnych pracowników nauki, lecz również starszych wykładowców, wykładowców, lektorów, nauczycieli przedmiotów, zawodów i umiejętności praktycznych, nauczycieli wychowania fizycznego oraz bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej. W tym samym dniu uchwalono ustawę o zmianie ustawy o instytutach naukowo-badawczych oraz ustawę o zmianie ustawy o Polskiej Akademii Nauk, które wyeliminowały określenie „pracownik nauki” i zastąpiły je określeniem „pracow-

---

7 Pogląd ten podziela również K. Buchała. Natomiast J. Jodłowski uważa, że wszyscy nauczyciele akademicy powinni być traktowani jako pracownicy nauki — zob. maszynopisy uwag zgłoszonych w trakcie powstawania niniejszego artykułu (do jednej z wersji).

<sup>8</sup> Dz. U.: z 1963 r. Nr 57, poz. 309 i z 1967 r. Nr 13, poz. 55.

<sup>9</sup> Dz. U. z 1958 r. Nr 68, poz. 336.

<sup>10</sup> Dz. U. z 1960 r. Nr 10, poz. 64.

<sup>11</sup> Dz. U. z 1961 r. Nr 12, poz. 60.

<sup>12</sup> Dz. U. z 1965 r. Nr 14, poz. 98.

<sup>13</sup> Z. Czerski uważał, że przez pojęcie „pracownik nauki” należało rozumieć pracowników naukowo-dydaktycznych w szkołach wyższych — zob. tezy do art. 70 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1963 r. o ustroju adwokatury w pracy zbiorowej pod red. S. Garlickiego: Przepisy o adwokaturze — Komentarz, stan prawny na 1.I.1969 r., nakładem NRA, Wyd. Prawn. Warszawa 1969, s. 121. Por. też M. Jaroszyński: Prawo pracowników naukowych, Ossolineum 1967, s. 431—434.

nik naukowo-badawczy",<sup>14</sup> obejmującym samodzielnych<sup>15</sup> pracowników naukowo-badawczych oraz adiunktów, st. asystentów i asystentów.

W roku 1972 ustawą z dnia 27 kwietnia 1972 r. — Karta praw i obowiązków nauczyciela<sup>16</sup> określenie „pracownik naukowo-dydaktyczny” szkoły wyższej zostało zastąpione określeniem „nauczyciel akademicki”<sup>17</sup> szkoły wyższej, obejmującym stanowiska dawnych pracowników naukowo-dydaktycznych oraz asystentów-stażystów, akompaniatorów oraz nauczycieli przedmiotów obronnych.

Następnie ustawa z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo-rozwojowych<sup>18</sup> przewiduje zatrudnianie pracowników naukowych na stanowiskach: profesora, docenta, adiunkta, st. asystenta, asystenta i asystenta-stażysty.

Z powyższego wynika, że ustawa z dnia 19 grudnia 1963 r. o ustroju adwokatury i ustawa z dnia 26 maja 1982 r.—Prawo o adwokaturze niezmiennie posługują się określeniem „pracownik nauki”, mimo że w ustawach normujących zatrudnianie pracowników w szkołach wyższych, instytucjach i placówkach PAN oraz jednostkach badawczo-rozwojowych określenie to nie występuje.<sup>19</sup>

Warto zwrócić uwagę na to, że zarówno ustawa z dnia 20 czerwca 1985 r. o Prokuraturze PRL, jak i ustawa z tej samej daty Prawo o ustroju sądów powszechnych przewidują możliwość dodatkowego zatrudnienia nie tylko na stanowisku pracownika naukowego i naukowo-dydaktycznego, lecz również na stanowisku pracownika dydaktycznego.<sup>20</sup>

Należy podkreślić, że przy korzystaniu z uprawnienia zawartego w art. 19 ust. 3 p.o.a. adwokat musi mieć na względzie przepisy normujące status prawny „pracowników nauki”. W obowiązujących obecnie przepisach tylko art. 46 ustawy o PAN zawiera wymaganie uzyskania zezwolenia na podejmowanie przez pracownika naukowo-badawczego innego stałego zajęcia zarobkowego. Natomiast art. 152 ust. 1 ustawy o szkolnictwie wyższym przewiduje wymaganie uzyskania zgody na dodatkowe zatrudnienie. Z zestawienia treści tego ustępu z ust. 2 tego przepisu wynika wyraźnie, że art. 152 ustawy o szkolnictwie wyższym nie odnosi się do wykonywania zawodu adwokackiego w zespole adwokackim. Przepis art. 152 ustawy o szkolnictwie wyższym ma odpowiednie zastosowanie do pracowników naukowych jednostek badawczo-rozwojowych (art. 44 ustawy o jednostkach badawczo-rozwojowych).

Można więc stwierdzić, że o ile stosowanie art. 19 ust. 3 p.o.a. nie jest możliwe

<sup>14</sup> Zob. M. Jaroszyński, op. cit., s. 239—242 i s. 335—337.

<sup>15</sup> Określenie „samodzielny pracownik naukowo-badawczy” zostało wyeliminowane przez ustawę z dnia 12.IV.1973 r. o zmianie przepisów dotyczących stopni naukowych i tytułów naukowych oraz organizacji instytutów naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 89) i zostało zastąpione przez stanowiska profesora zwyczajnego, profesora nadzwyczajnego i docenta.

<sup>16</sup> Dz. U. z 1972 r. Nr 16, poz. 114.

<sup>17</sup> Por. M. Jaroszyński: Nauczyciele akademicki, PiP 1972, nr 8—9, s. 3.

<sup>18</sup> Dz. U. z 1985 r. Nr 36, poz. 170.

<sup>19</sup> Art. 3 ust. 2 pkt 3 ustawy z 4.V.1982 r. o szkolnictwie wyższym używa jednak określenia „pracownik nauki” stanowiąc, że do podstawowych zadań szkoły wyższej należy m.in. kształcenie pracowników nauki oraz przygotowanie ich do pracy twórczej, badawczej i dydaktycznej. Określenie „pracownik nauki” występuje też w piśmiennictwie traktującym o statusie pracowników instytucji naukowych — zob. w tej kwestii: A. Chobot: Regulacja prawna twórczej pracy badawczej w stosunkach pracy, PWN 1975, s. 16—18 oraz P. Kucharski: Aspekty prawne rotacji młodych pracowników nauki, ZsZw 1978 nr 2, s. 75 i n., a także podaną tam literaturę.

<sup>20</sup> Zob. art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o Prokuraturze PRL (Dz. U. Nr 31, poz. 138) oraz art. 71 § 1 ustawy z 20 czerwca 1985 r.—Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 1985 r. Nr 31, poz. 137).

bez znajomości przepisów normujących status prawny pracowników szkół wyższych, instytutów i placówek PAN oraz jednostek badawczo-rozwojowych, o tyle przy stosowaniu przepisu art. 66 pkt 1 p.o.a. niezbędna jest znajomość przepisów normujących tytuły naukowe i stopnie naukowe.<sup>21</sup>

Przepis art. 66 pkt 1 p.o.a. — jak już była o tym mowa — posługuje się określeniem „profesor i doktor habilitowany nauk prawnych”. Przepis ten nie zawiera bliższego wyjaśnienia użytych w nim określeń. Uznaje więc, że nie wymagają one takiego wyjaśnienia. W związku z tym trzeba zwrócić uwagę na to, że zgodnie z obowiązującymi przepisami „profesor” oznacza stanowisko pracownika naukowo-dydaktycznego lub pracownika naukowego w szkole wyższej oraz stanowisko pracownika naukowego w jednostce badawczo-rozwojowej. Natomiast w instytutach i placówkach naukowych PAN występują stanowiska profesora zwyczajnego i profesora nadzwyczajnego, a nie jedno stanowisko „profesora”. Poza tym zgodnie z przepisami o tytułach naukowych występują tytuły naukowe profesora zwyczajnego oraz profesora nadzwyczajnego.

Dla wyjaśnienia treści art. 66 pkt 1 p.o.a. pożądane jest porównanie jego treści z art. 19 ust. 3 p.o.a. Porównanie to przekonuje, że nie można zasadnie twierdzić, iż art. 66 pkt 1 p.o.a. uzależnia zwolnienie od wymagań zawartych w art. 65 pkt 4 p.o.a. od zatrudnienia na stanowisku pracownika nauki. Oznacza to, że należy przyjąć, iż w art. 66 pkt 1 p.o.a. chodzi o osoby posiadające tytuł naukowy profesora zwyczajnego lub profesora nadzwyczajnego nauk prawnych albo o osobę posiadającą stopień naukowy doktora habilitowanego tych nauk.

Z art. 66 pkt 1 p.o.a. wynika zatem, że obejmuje on zarówno osoby zatrudnione na stanowisku profesora w jakimkolwiek zakładzie pracy, jak też nigdzie nie zatrudnione, a także obejmuje on doktorów habilitowanych zatrudnionych na stanowiskach docentów, jak również na innych stanowiskach lub nigdzie nie zatrudnionych.

Z art. 66 pkt 1 p.o.a. wynika również, że nie odnosi się on do osób zatrudnionych na stanowiskach docentów, jeśli nie legitymują się oni stopniem doktora habilitowanego nauk prawnych. Przepis ten zdaje się korespondować z postanowieniem art. 135 ust. 1 ustawy z 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym, zgodnie z którym na stanowisko docenta zatrudnia się osoby posiadające stopień naukowy doktora habilitowanego w zakresie odpowiedniej dziedziny nauki oraz wykazujące się osiągnięciami w pracy dydaktycznej, natomiast art. 66 pkt 1 p.o.a. nie przyznaje przewidzianych w nim uprawnień osobom zatrudnionym na stanowisku docenta na podstawie art. 135 ust. 2 ustawy o szkolnictwie wyższym.

Trzeba jednak odnotować, że ustawa o szkolnictwie wyższym w większości wypadków traktuje tak samo profesora i docenta bez względu na to, czy posiadają oni stopień doktora habilitowanego. Niemniej jednak w art. 42 ustawa ta stanowi, że rektorem szkoły wyższej może być tylko profesor lub docent ze stopniem doktora habilitowanego, a gdy szkoła wyższa zatrudnia więcej niż 10 profesorów — tylko profesor.

Analizując treść art. 66 pkt 1 p.o.a. warto przypomnieć, że art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1963 r. o ustroju adwokatury stanowił, iż wymagań odbycia aplikacji sądowej i złożenia egzaminu sędziowskiego oraz odbycia apli-

<sup>21</sup> Por. Ustawę z dnia 31 marca 1965 r. o stopniach naukowych i tytułach naukowych (Dz. U. z 1985 r. Nr 42, poz. 202).

kacji adwokackiej i złożenia egzaminu adwokackiego nie stosuje się do profesorów lub docentów nauk prawnych<sup>22</sup> na polskich uniwersytetach państwowych albo w PAN. W związku z tym trzeba też przypomnieć, że zgodnie z art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych stopniami naukowymi były nie tylko stopień naukowy doktora oraz stopień naukowy docenta, ale również — zgodnie z jej art. 88 ust. 1 — samodzielnymi pracownikami nauki były osoby zatrudnione na stanowiskach profesora zwyczajnego, profesora nadzwyczajnego oraz docenta etatowego.

Treść art. 66 pkt 1 p.o.a. wskazuje na to, że pozostaje ona pod wyraźnym wpływem poprzednio obowiązującego art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z 19 grudnia 1963 r.<sup>23</sup> Nie sposób jednak nie zauważyć, że art. 66 pkt 1 p.o.a. w sposób istotny różni się od poprzednio obowiązującego przepisu, gdyż zrezygnował z wymagania pozostawiania w zatrudnieniu.

Kończąc, pragnę wyrazić nadzieję, że niniejsze uwagi przyczynią się do lepszego zrozumienia postanowień zawartych w art. 19 ust. 3 i art. 66 pkt 1 p.o.a. oraz że będą pomocne w stosowaniu tych przepisów.

<sup>22</sup> Por. art. 43 pkt 1 ustawy z 27.VI.1950 r. o ustroju adwokatury (Dz. U. z 1959 Nr 8, poz. 41 i Dz. U. z 1962 Nr 66, poz. 329), który zawierał treść analogiczną do treści art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19.XII.1963 r., jednakże zwolnienie od wymagań odbycia aplikacji sądowej i złożenia egzaminu sędziowskiego oraz odbycia aplikacji adwokackiej i złożenia egzaminu adwokackiego odnosił tylko do profesorów i docentów nauk prawnych w polskich szkołach wyższych.

<sup>23</sup> W kwestii wykładni art. 64 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19.XII.1963 r. o ustroju adwokatury — zob. E. Mazur w pracy zbiorowej pod red. S. Garlickiego: Przepisy o adwokaturze — Komentarz, stan prawny na 1.I.1969 r., nakładem NRA, Wyd. Prawn. Warszawa 1969, tezy do art. 64, s. 102. Autor ten uważał, że art. 64 ust. 1 pkt 1 tej ustawy odnosił się do osób, które miały tytuł naukowy profesora (zwyczajnego lub nadzwyczajnego) bądź stopień naukowy docenta (doktora habilitowanego) nauk prawnych oraz były zatrudnione na stanowiskach profesorów i docentów na polskich uniwersytetach państwowych jako pracownicy naukowo-dydaktyczni lub w PAN jako pracownicy naukowo-badawczy.

## **SYLWETKI WYBITNYCH ADWOKATÓW**

KAZIMIERZ ASKANAS

1.

### **STANISŁAW ZGLICZYŃSKI — WZOROWY ADWOKAT**

**(Działalność i tragiczny finał jego życia)**

Stanisław Zgliczyński urodził się dnia 27 października 1900 roku w Płocku jako piąty syn Stefana i Anieli z Messnerów. Ojciec jego był urzędnikiem w Towarzystwie Kredytowym Ziemskim. Jako uczeń I Gimnazjum Męskiego Macierzy Szkolnej w Płocku, znanego pod nazwą Gimnazjum imienia Władysława Jagiełły, ukończył tę szkołę otrzymując w roku 1919 maturę. Na początku 1920 roku wstąpił, w związku z toczącą się wówczas wojną, jako ochotnik do formowanego